

JÁSZ ATTILA

Felejtést remélve, L. I.-nak

Van egy hely a szívemben, amit pont ilyennek képzeltem el, ahogy egy rézmetszetről készített fotón elem tetted, Szabadka első kocsmájának ábrázolását (1860), ahol vérvörös bort mértek, de honnan tudhattad, hogy ebben fogom felismerni a rejtett kamrát, ami életteretből élővé tesz, amit elzár előlem a testem, hogy az elvetélt gondolatok egy abrosz fölött váratlanul találkoznak össze, elkárhozott vagy inkább elzárkózott villoni lelkek, lengedeznek az ablakon ki és be, s éppen attól válik megírhatóvá, hogy az ajtaján soha nem léptem be, holott egy ilyen szívbeli kocsmá mindig figyelmeztetés is, gondoljuk végig a lehetőséget a bejutásra, van-e esély, hogy minket ott bárki is az asztaloknál ülve kitartóan várna, miközben a fáradt vért folyvást pohárral cserélve, a megbeszélte időt illetlenül túllépve, megérkeznénk, felejtést remélve a helytől.

Felejtés ellen

UTÓNAPLÓ

Fenyők sötét hálója szorul érkezéskor a párolgó holdsugarak fényénél még teljesen élettelennek látszó ház köré, a palicsi délelőtt nyitja majd résnyire az ablakot, engedi ki az álomvarjakat a parkba, sóhajtozva hozzá, hogy nem lehetnek hollók *soha már*, míg néhány kilométerrel arrébb már nyiladoznak a kávéházak, s mi megkésett nyaralókként ébredünk az emeleti szoba év végi hűvösében, a bennünk sárguló papírlapok életnedvvel telítődnek, egy falon függő, aránytalanságban is vonzó aktfestmény látványa melegítheti csak fel dermedt érzéseinket, a városban pedig az örök nyár idéződik fel történetekkel és teraszokkal, melyek a decemberi ködből a szívközéphe vándorolnak, akár a legendás utca, amit végigfolyt egykor a folyó, ahol hosszú sétánk a képzelet által először kaphatott perspektívát, a megírás lehetőségeként, az útpadkán, mintha most folyna bennem tovább az akkor, a Strossmayer utcán megdermedt idő, ahogy ott állok, és nem hiszem el, hogy holnap már nem fogok (itt állni), ahogy a kávé színe is fogak fehérje közt tűnik el, illata csészék hiányával, s éppen ezért, a ködbevesző egykori folyómederből begyűjtök néhány kavicsot emlékebe, otthon majd kirakom őket a fehér papírra, felejtés ellen.